

I August F. Schmidts tobindsværk om Danmarks kæmpesten fra 1932 læser jeg om Ivers Kirke: En stor rød granitsten på stranden ved Hirtshals, som var andagtssted for en mand ved navn Iver. Han besøgte den hver dag, knælede og bad. Uanset vejret, selv når stormen drev bølgerne helt op omkring stenen, gik han derud. Jeg ser den for mig på stranden, med havet piskende om sig, og jeg vil besøge den. Men den findes ikke mere. Den blev sprængt for mere end hundrede år siden og brugt i en trappe.

Hvordan blev den helligsted for Iver?

Så han stenen, da han legede på stranden som barn?

Lænede han sig mod dens lune side en sommer?

Besteg han den røde granit med sin kæreste som ung?

Så han sin bedstemor gå til stenen og overtog hendes praksis, da hun døde?

Var han egentlig ikke troende, men holdt af stenen for dens trofasthed?

Lod stenen ham vide en anden historie end den de fleste kender?

Var han altid mest tryk under åben himmel?

Undgik han helst myldret i byen og i kirken?

Var præsten for ham en unødvendig mellemmand?

Var han en egenrådig type som ikke så grund til at indordne sig?

Ønskede han en større frihed i sin bøn?

Bad han i virkeligheden til nogle andre?

Jeg drømte om dig en strålende lys nat i månelandskabet på Svalbard. I den rødbrune, stålgrå bjergdal med det sorte kulstøv. Den evige dag, midnatssolen. Jeg havde planlagt den tur i et år, det var første gang jeg skulle rejse alene. Jeg skulle være væk en måned og havde glædet mig så utroligt. Selvfølgelig kunne jeg ikke aflyse. Faktisk tænkte jeg at det ville være godt for mig at komme væk fra de mønstre sorgen havde skabt derhjemme. Få mulighed for at finde rundt i det på min egen måde. Jeg ville ud. Det havde din død ikke ændret på. Tværtimod.

Jeg lander med en dump lyd i skovbunden når jeg snubler og kan sådan set blive liggende. Jeg rejser mig ikke op med det samme.

Ser mig ikke over skulderen mens jeg børster skidt af.

Hvis jeg er heldig får jeg øjenkontakt med en stær eller strejfer noget blødt med en forvildet hånd.

Jeg vender mig i de tørre blade og glor op langs stammerne. Andre kroppe kravler rundt hernede, det rasler i det brune gulv.

Jeg falder ind i glimt. Eller mine hår reflekterer lyset på en helt almindelig måde. I den forstand er jeg som de andre: Én der vokser. Et stykke lysfølsomt kød.

Herude kan jeg roligt gå i stykker: Mine dele passer ind. Det er en luksus. Ingen kræver en forklaring.